

ENERGETICKÝ REGULAČNÍ ÚŘAD

Masarykovo náměstí 5, 586 01 Jihlava

Sp. zn. KO-03551/2013-ERU
Č. j. 03551-23/2013-ERU

V Jihlavě dne 20. prosince 2013

ROZHODNUTÍ

Energetický regulační úřad jako věcně příslušný správní orgán podle ust. § 18 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů, a ust. § 2c zákona č. 265/1991 Sb., o působnosti orgánů České republiky v oblasti cen, ve znění pozdějších předpisů, ve správním řízení sp. zn. KO-03551/2013-ERU zahájeném dne 9. dubna 2013 z moci úřední podle ust. § 46 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, s účastníkem řízení, společností **TEPLO Rumburk, s.r.o.**, se sídlem Rumburk, Lesní č.p. 92, PSČ 408 01, IČ: 25407104, ve věci podezření ze spáchání správního deliktu podle ust. § 16 odst. 1 písm. d) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů, rozhodl

takto:

I. Účastník řízení, společnost **TEPLO Rumburk, s.r.o.**, se sídlem Rumburk, Lesní č.p. 92, PSČ 408 01, IČ: 25407104, se tím, že v rozporu s ust. § 6 odst. 1 písm. c) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů, nedodržel při kalkulaci ceny tepelné energie v roce 2009 podmínky cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. 7/2008, k cenám tepelné energie, ve znění změn provedených cenovým rozhodnutím Energetického regulačního úřadu č. 12/2008, tím, že v kalkulaci výsledné ceny tepelné energie v roce 2009 v cenové lokalitě „Rumburk – CZT Podhájí“ uplatnil

- v položce „Nájem“ náklad o 7 610 211 Kč vyšší, než odpovídá maximální výši nájmu v závislosti na průměrném množství tepelné energie z výroby a rozvodu tepelné energie za tři bezprostředně předcházející kalendářní roky podle bodu (2.3.1) přílohy č. 1 cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. 7/2008, ve znění změn provedených cenovým rozhodnutím Energetického regulačního úřadu č. 12/2008,
- v položce „Opravy a údržba“ náklad o 147 874 Kč vyšší, než je sjednaná maximální výše nákladů na běžnou údržbu a opravy, vyplývající ze smlouvy o nájmu technologie, ve znění dodatku č. 1 ze dne 17. dubna 2002,

a touto činností nedodržel závazný postup při kalkulaci ceny, dopustil spáchání správního deliktu podle ust. § 16 odst. 1 písm. d) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů.

II. Účastníkovi řízení, společnosti **TEPLO Rumburk, s.r.o.**, se sídlem Rumburk, Lesní č.p. 92, PSČ 408 01, IČ: 25407104, se podle ust. § 18 odst. 3 písm. b) zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů, **ukládá opatření**

k nápravě zjištěného protiprávního stavu podle výroku I. tohoto rozhodnutí spočívající v povinnosti účastníka řízení ve lhůtě 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí vystavit odběratelům tepelné energie v cenové lokalitě „Rumburk – CZT Podhájí“ opravné vyúčtování výsledné ceny tepelné energie za rok 2009 spolu s příslušnou sazbou daně z přidané hodnoty tak, aby výsledné ceny tepelné energie nezahrnovaly neoprávněné náklady uvedené ve výroku I. tohoto rozhodnutí.

III. Dle ust. § 16 odst. 4 písm. b) zákona č. 526/1990 Sb., zákona o cenách, ve znění pozdějších předpisů, se účastníku řízení, společnosti TEPLO Rumburk, s.r.o., se sídlem Rumburk, Lesní č.p. 92, PSČ 408 01, IČ: 25407104, za spáchání správního deliktu podle ust. § 16 odst. 1 písm. d) zákona č. 526/1990 Sb., zákona o cenách, ve znění pozdějších předpisů, ukládá **pokuta ve výši 7 758 085 Kč** (slovy: sedm milionů sedm set padesát osm tisíc osmdesát pět korun českých), která je splatná dle ust. § 17 odst. 6 téhož zákona do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet Energetického regulačního úřadu vedený u České národní banky, Na Příkopě 28, 110 03 Praha 1, č. ú. 19-2421001/0710, variabilní symbol 04113.

IV. Dle ust. § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s ust. § 6 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, se účastníkovi řízení, společnosti TEPLO Rumburk, s.r.o., se sídlem Rumburk, Lesní č.p. 92, PSČ 408 01, IČ: 25407104, ukládá povinnost uhradit **náklady řízení ve výši paušální částky 1 000 Kč** (slovy: jeden tisíc korun českých). Náklady řízení jsou splatné do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, a to na účet Energetického regulačního úřadu vedený u České národní banky, Na Příkopě 28, 110 03 Praha 1, č. ú. 19-2421001/0710, variabilní symbol 041131.

Odůvodnění

I. Úvod

Dne 9. dubna 2013 Energetický regulační úřad (dále jen „Úřad“) zahájil ve smyslu ust. § 46 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), správní řízení z moci úřední s účastníkem řízení, společností TEPLO Rumburk, s.r.o., se sídlem Rumburk, Lesní č.p. 92, PSČ 408 01, IČ: 25407104 (dále jen „účastník řízení“), ve věci možného podezření ze spáchání správního deliktu podle ust. § 16 odst. 1 písm. d) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o cenách“), kterého se měl účastník řízení dopustit tím, že v rozporu s ust. § 6 odst. 1 písm. c) zákona o cenách nedodržel při kalkulaci ceny tepelné energie v roce 2009 podmínky cenového rozhodnutí Úřadu č. 7/2008, k cenám tepelné energie, ve znění změn provedených cenovým rozhodnutím Úřadu č. 12/2008 (dále jen „cenové rozhodnutí“), tím, že v kalkulaci výsledné ceny tepelné energie v roce 2009 v cenové lokalitě „Rumburk – CZT Podhájí“ uplatnil v položce „Nájem“ náklad o 7 610 211 Kč vyšší, než odpovídá maximální výši nájmu v závislosti na průměrném množství tepelné energie z výroby i rozvodu tepla za tři bezprostředně předcházející kalendářní roky podle bodu (2.3.1) přílohy č. 1 cenového rozhodnutí, a v položce „Opravy a údržba“ náklad o 147 874 Kč vyšší, než je sjednaná maximální výše nákladů na běžnou údržbu a opravy, vyplývající ze smlouvy o nájmu technologie, ve znění dodatku č. 1 ze dne 17. dubna 2002, a touto činností nedodržel závazný postup při tvorbě ceny nebo při kalkulaci ceny.

Správní řízení bylo zahájeno na základě výsledků kontroly, zahájené dne 23. února 2012 podle ust. § 12 odst. 2 písm. a) zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů.

II. Kontrolní zjištění

Cenová kontrola byla provedena za účelem prověření, zda účastník řízení v roce 2009 v cenové lokalitě „Rumburk - CZT Podhájí“ neporušuje cenové předpisy tím, že sjedná nebo požaduje cenu, jejíž výše nebo kalkulace není v souladu s podmínkami věcného usměrňování cen podle ust. § 6 odst. 1 zákona o cenách a cenového rozhodnutí.

Při kontrole bylo zjištěno, že účastník řízení sjednal a vyúčtoval v roce 2009 v cenové lokalitě dvousložkovou cenu tepelné energie, přičemž cena byla kalkulována na jedné úrovni předání. Při kontrole bylo dále zjištěno, že v položce „Nájem“ uplatnil účastník řízení částku ve výši 14 750 001 Kč na základě Smlouvy o nájmu nemovitosti ze dne 8. listopadu 1999 a Smlouvy o nájmu technologie ze dne 8. listopadu 1999, přičemž výše nájemného za nájem nemovitosti je 1 Kč a za nájem technologie 14 750 000 Kč. Bod (2.3) cenového rozhodnutí č. 7/2008 stanovuje výši nájmu vztaženou k množství tepelné energie, kterou lze zahrnout do ceny tepelné energie. Z hodnot množství dodané a rozváděné tepelné energie za předcházející tři roky stanovili kontrolní pracovníci v souladu s bodem (2.3) cenového rozhodnutí č. 7/2008 maximální výši nájmu pro rok 2009 ve výši 7 139 790 Kč a zjistili, že účastník řízení uplatnil v kalkulaci nájem o 7 610 211 Kč vyšší. Při kontrole bylo dále zjištěno, že na základě dodatku č. 1 ke Smlouvě o nájmu technologie jsou děleny náklady na vynakládané opravy, revize a zkoušky mezi nájemce (účastník řízení) a pronajímatele zařízení (společnost KA Contracting ČR, s.r.o.), přičemž nájemce na své náklady provádí opravy do výše 200 000 Kč ročně. V kalkulaci ceny tepelné energie v položce „Opravy a údržba“ nicméně účastník řízení vykázal za opravy technologie částku 347 874 Kč, přičemž není zřejmé, proč byla částka o 147 874 Kč navýšena nad smluvně dohodnutý maximální limit. Tím účastník řízení porušil bod (2.3.4) přílohy č. 1 cenového rozhodnutí.

Tyto zjištěné skutečnosti vychází z podkladů obsažených v kontrolním spisu Úřadu sp. zn. 01308/2012-ERU a jsou uvedeny také v Protokolu č. K003012 o výsledku kontroly ze dne 18. prosince 2012, se kterým byl zplnomocněný zástupce účastníka řízení, pan [REDAKCE], dne 22. ledna 2013 prokazatelně seznámen při převzetí stejnopisu uvedeného protokolu a tuto skutečnost současně potvrdil svým podpisem.

III. Vyjádření účastníka řízení k protokolu o výsledku kontroly

Ke zjištěním uvedeným v protokolu č. K003012 o výsledku kontroly zaslal účastník řízení dne 6. února 2012 námitky, které Úřad obdržel téhož dne. V nich účastník řízení uvedl, že závěry uvedené v tomto protokolu neodpovídají skutkovému stavu, neboť omezení nájmu dle bodu (2.3.1.) přílohy č. 1 cenového rozhodnutí, se neuplatní tam, kde je předmětná technologie výrobcem tepla užívána na základě leasingové smlouvy.

Účastník řízení dále konstatuje, že již v předcházejících řízeních namítal, že smlouva uzavřená mezi ním a společností KA Contracting ČR, s.r.o., je svou právní podstatou smlouvou leasingovou. Účastník řízení uvádí, že danou otázku zkoumala jako předběžnou při cenové kontrole roku 2007 Státní energetická inspekce, která rozhodnutím č. [REDAKCE]

ze dne 5. listopadu 2010 rozhodla o oprávněnosti vykázaných nákladů na nájemné s tím, že výslovně konstatovala, že ve správním řízení není přípustná analogie a předběžnou otázku, kterou je posouzení právního charakteru leasingové smlouvy, není možné řešit za použití daňových předpisů. Účastník řízení tak dle jeho vyjádření postupoval v souladu se zásadou legitimního očekávání ve shodě s tímto pravomocným rozhodnutím.

Účastník řízení dále uvádí, že smlouva o finančním leasingu je smlouvou nepojmenovanou, tedy takovou, která není žádným zákonným právním předpisem upravena. Pokud žádný právní předpis tedy nestanoví podstatné náležitosti této smlouvy, nelze tak dle účastníka řízení podstatné náležitosti dovozovat výkladem správního orgánu. Účastník řízení tak poukazuje na skutečnost, že sám Úřad použil v cenovém rozhodnutí pojem finanční leasing, aniž by jej sám definoval a určil by pravidla, za kterých bude považovat smlouvu za smlouvu o finančním leasingu. Pokud však Úřad k takovému kroku nepřistoupil, nemůže dle názoru účastníka řízení nyní svůj legislativní nedostatek napravovat dodatečnou interpretací. Účastník řízení dále podotýká, že Úřad není oprávněn provádět interpretaci civilně právních institutů.

Účastník řízení dále upozorňuje na zásady *in dubio pro libertate* a *in dubio mitius*, jejichž závaznost pro veřejnou správu byla konstantně potvrzena judikaturou Ústavního soudu a uvádí, že posouzení předmětné smlouvy výše zmíněné zásady nerespektuje a je nutné jej v tomto smyslu hodnotit jako protiprávní.

Účastník řízení uvádí, že i nadále trvá na tom, že uzavřená smlouva o nájmu technologie splňuje podle ustálené judikatury i názorů publikovaných v odborné literatuře definiční znaky finančního leasingu, z nichž nejvýznamnější je jednoznačně formulované oprávnění a povinnost účastníka řízení jako nájemce koupit pronajatý majetek bezprostředně po skončení nájemní smlouvy. Nedostatek legální definice finančního leasingu tak nemůže dle názoru účastníka řízení vést k poškození soukromého subjektu ani k libovůli veřejné správy, pokud jde o interpretaci tohoto pojmu.

Účastník řízení dále konstatuje, že již v předcházejících řízeních Úřadu doložil, že smlouva o nájmu technologie byla jednou z příloh dohody o narovnání, kterou uzavřelo město Rumburk s vlastníkem technologie dne 3. srpna 1999. Účastník řízení považuje za prokázané, že smlouva o nájmu technologie byla uzavřena za podmínek obvyklých v obchodním styku v daném místě a čase.

Účastník řízení tak uvádí, že je dle jeho názoru nájemné placeno z titulu finančního leasingu, a je tudíž ekonomicky oprávněným nákladem vstupujícím do věcně usměrňované ceny tepelné energie v plné výši a bez omezení.

K položce „Opravy a údržba“ účastník řízení uvádí, že je dle jeho názoru náklad ve výši 347 874 Kč nákladem ekonomicky oprávněným, neboť bez provedení této opravy by nebylo možné technologii řádně užívat. Náklady na opravy přesahující částku 200 000 Kč hradí pronajímatel pouze za předpokladu, že jde o opravu předem schválenou pronajímatelem. Vzhledem k tomu, že v daném případě nebyly provedené opravy předem schválené pronajímatelem, nevznikl účastníkovi řízení nárok na jejich úhradu ze strany pronajímatele a tudíž tak dle názoru účastníka řízení nelze na tento případ aplikovat předmětné ustanovení cenového rozhodnutí.

Dne 28. února 2013 vydal Úřad rozhodnutí o námitkách č. j. 01308-10/2012-ERU, kterým podaným námitkám nevyhověl a kontrolní zjištění obsažené v protokolu č. K003012 č. j. 01308-7/2012-ERU ze dne 18. prosince 2012 o výsledku kontroly potvrdil.

IV. Průběh správního řízení

Na základě skutečností zjištěných při provedené kontrole zahájil po vyhodnocení všech uvedených skutečností Úřad podle ust. § 46 správního řádu správní řízení z moci úřední. Zahájení správního řízení bylo účastníku řízení sděleno oznámením o zahájení správního řízení č. j. 03551-1/2013-ERU dne 9. dubna 2013 s poučením o právu podat návrhy na doplnění řízení ve smyslu ust. § 36 správního řádu. Účastník řízení tohoto práva nevyužil a nezaslal žádné návrhy na doplnění řízení ani nenavrhnul žádné další důkazy.

Správní orgán převzal do správního spisu dne 9. dubna 2013 kontrolní spis, sp. zn. KO-01308/2012-ERU, o čemž vyhotovil záznam o vložení do spisu č. j. 03551-3/2013-ERU. Správní orgán považoval skutečnosti vyplývající z kontrolního spisu za zcela dostačující a sám z moci úřední další dokazování v průběhu správního řízení nedoplňoval.

Dne 19. dubna 2013 zaslal správní orgán účastníkovi řízení usnesení, které mu bylo doručeno téhož dne. V něm účastníkovi řízení stanovil lhůtu 7 dnů k zaslání kopie výkazu zisku a ztrát za minulé a aktuální účetní období nebo jiného obdobného dokladu, kterým by účastník řízení doložil své aktuální hospodářské výsledky či majetkové poměry, s uvedením informace, jaká část tržeb pochází z licencovaných činností. Požadované doklady obdržel Úřad dne 24. dubna 2013.

Dne 25. dubna 2013 bylo účastníkovi řízení doručeno oznámení o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí č. j. 03551-7/2013-ERU. V něm správní orgán informoval účastníka řízení, v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu, o možnosti vyjádřit se před vydáním rozhodnutí ke všem podkladům rozhodnutí. Účastník řízení této možnosti využil a vyjádření k podkladům rozhodnutí zaslal dne 2. května 2013.

V tomto vyjádření účastník řízení uvedl, že i přes plnou moc doloženou v rámci kontroly byly dokumenty zaslané účastníkovi řízení v rámci správního řízení vedeného pod sp. zn. KO-03551/2013-ERU doručeny účastníkovi řízení, namísto právního zástupce účastníka řízení, přičemž se správní řízení týká dodržování cenových předpisů v cenové lokalitě Rumburk v roce 2009. Účastník řízení má tak za to, že tyto dokumenty nebyly doručeny řádně.

Účastník řízení dále uvádí, že nesouhlasí s tím, jak Úřad posoudil náklady vynaložené dle smlouvy o nájmu technologie, resp. právní podstatu této smlouvy, a trvá na tom, že jde o finanční leasing, nikoliv o nájem. Účastník řízení v tomto smyslu konstatuje, že Úřad nevzal v úvahu závazné sjednocující stanovisko Občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ČR, které je v současné době jediným závazným návodem pro hodnocení obchodních smluv jako smluv o finančním leasingu. Dle tohoto stanoviska lze totiž finanční leasing vymezit jako závazkový vztah, jehož podstatou je závazek poskytovatele leasingu (pronajímatele) předat příjemci leasingu (nájemci) na určitou dobu do užívání věc či jinou majetkovou hodnotu, kterou pronajímatel obvykle za tím účelem pořídí do svého vlastnictví na základě poptávky a podle výběru nájemce a závazek nájemce uhradit náklady spojené

s pořízením leasingu prostřednictvím leasingových splátek. Nájemce má obvykle právo po splnění smluvních podmínek na převod předmětu leasingu do svého vlastnictví. Převod vlastnictví je u finančního leasingu většinou zajištěn opčním právem, tedy na základě výzvy nájemce, anebo k němu může docházet automaticky. V této souvislosti se hovoří o pořizovací funkci finančního leasingu, která jej kvalitativně odlišuje od nájmu, u něhož je primární funkce užívací. Na rozdíl od pronajímatele v případě nájemní smlouvy nemá leasingový pronajímatel zájem na tom, aby se věc, jejíž je po dobu trvání leasingového vztahu vlastníkem, vrátila do jeho dispozice, nýbrž jeho cílem zpravidla je, aby po zaplacení všech leasingových splátek přešel předmět leasingu do vlastnictví leasingového nájemce. Leasingový pronajímatel nepořizuje předmět leasingu do svého vlastnictví s cílem vlastnit předmět nájmu a vyvíjet podnikatelskou činnost jeho provozováním, nýbrž z důvodu převodu předmětu leasingu do vlastnictví leasingového nájemce po zaplacení všech leasingových splátek.

Účastník řízení dále uvádí, že je naprosto zcestné tvrzení Úřadu, že ve finančním leasingu vystupuje poskytovatel leasingu jako poskytovatel úvěru, neboť tyto smlouvy nemohou být zaměňovány.

Dále účastník řízení konstatuje, že není v žádném případě pochybnosti o tom, že cena 19 200 000 Kč, za kterou má být předmětná technologie účastníkovi řízení odprodána v roce 2019, by mohla být cenou kupní. Účastník řízení uvádí, že nechápe, z jakého důvodu dává Úřad do souvislosti pořizovací cenu předmětné technologie s konečnou prodejní cenou, když žádná z daných částek není předmětem cenové regulace.

Účastník řízení podotýká, že má správní orgán nepochybně právo požadovat, aby mu účastník řízení svá tvrzení prokázal zákonem předepsanými důkazními prostředky. Za situace, kdy tak účastník řízení učiní, obrací se důkazní břemeno na správní orgán. Pokud tedy má správní orgán nadále pochybnosti o správnosti tvrzení účastníka řízení, musí předložit takové důkazy, které tvrzení účastníka řízení vyvracejí. To však v daném případě Úřad dle názoru účastníka řízení neučinil a pouze opakuje svůj právní názor, aniž by ke svému tvrzení doložil jakékoliv důkazy.

Účastník řízení tak uvádí, že na základě shora uvedených skutečností má za to, že náklady vynaložené na finanční leasing technologie jsou v plné výši ekonomicky oprávněnými náklady, které může bez omezení zahrnout do ceny tepelné energie.

Dále se účastník řízení vyjadřuje k nákladům uplatněným v položce „Opravy a údržba“ a podotýká, že Úřad považuje tyto náklady za neoprávněné proto, že účastník řízení tyto opravy provedl na pronajatém majetku bez souhlasu pronajímatele, tj. realizoval úkony na cizím majetku bez vědomí jeho vlastníka. Toto tvrzení je dle účastníka řízení nepravdivé. Účastník řízení uvádí, že v průběhu kontroly nepožadoval Úřad předložení souhlasu vlastníka s provedením opravy. V případě, že by se tak stalo, byl by tento souhlas doložen. Účastník řízení tak uvádí, že tvrzení Úřadu postrádá jakýkoliv důkaz a je proto irelevantní, neboť veškeré opravy byly prováděny se souhlasem a s vědomím vlastníka technologie. Účastník řízení tak navrhuje, aby bylo o tomto souhlasu doplněno dokazování v předmětném správním řízení.

V závěru svého vyjádření účastník řízení uvádí, že trvá na tom, že při účtování ceny tepelné energie v roce 2009 v cenové lokalitě Rumburk dodržel cenové předpisy a žádá, aby bylo předmětné správní řízení zastaveno.

Úřad návrhu účastníka řízení na doplnění dokazování nevyhověl, neboť nepokládal navržený důkaz ve vztahu k vytykanému protiprávnímu jednání za relevantní.

Správní orgán vydal dne 6. června 2013 rozhodnutí č. j. 03551-10/2013-ERU, kterým udělil účastníkovi řízení pokutu ve výši 7 758 085 Kč za spáchání správního deliktu uvedeného v ust. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o cenách a dále mu uložil úhradu nákladů řízení ve výši 1 000 Kč a opatření k nápravě spočívající v povinnosti vyúčtovat cenu tepelné energie za rok 2009 v cenové lokalitě „Rumburk – CZT Podhájí“ tak, aby náklady neoprávněně zahrnuté do výsledné ceny tepelné energie za rok 2009 ve výši 7 758 085 Kč byly odběratelům tepelné energie spolu s příslušnou sazbou daně z přidané hodnoty poměrně podle skutečné spotřeby tepelné energie v roce 2009 vráceny. Proti tomuto rozhodnutí podal účastník řízení dne 16. června 2013 rozklad, a to do všech výroků uvedeného rozhodnutí. Účastník řízení opakovaně poukazuje na nutnost posuzovat položku „Nájem“ jako náklady vynaložené na finanční leasing, neboť Úřad se dle názoru účastníka řízení mylí v hodnocení předmětné smlouvy o nájmu technologie, kterou je třeba chápat jako nepojmenovanou smlouvu, a proto nelze konstruovat žádné podstatné náležitosti smlouvy o finančním leasingu. Podle názoru účastníka řízení musí Úřad připustit, že každá smlouva obsahující právo nebo povinnost nájemce po skončení nájemního vztahu odkoupit předmět nájmu je smlouvou o finančním leasingu. Nerespektování názoru Státní energetické inspekce v daném případě chápe účastník řízení jako porušení principu legitimního očekávání. Ohledně položky oprav účastník řízení uvádí, že opravy nad 200 000 Kč hradí pronajímatel pouze tehdy, jde-li o opravy předem schválené a v souladu s aktualizovaným plánem oprav a revizí a v daném případě tedy představují v celé výši ekonomicky oprávněný náklad. Ohledně uloženého opatření k nápravě účastník řízení namítá, že jde o zásah do soukromoprávních vztahů mezi účastníkem řízení a odběrateli. Dále účastník řízení namítá likvidační charakter uložené pokuty.

Úřad vydal dne 9. října 2013 rozhodnutí o rozkladu č. j. 03551-14/2013-ERU, kterým bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena k novému projednání. Druhostupňový orgán v rozhodnutí konstatoval, že s ohledem na zásadu zakotvenou v ust. § 2 odst. 4 správního řádu je třeba, aby si prvostupňový správní orgán vyžádal podklady od Státní energetické inspekce, a v případě, že dojde k odlišnému právnímu závěru, což je možné i přípustné, je třeba, aby zcela zřetelně odůvodnil, v které části a z jakého důvodu se od předchozího právního názoru odchyluje. Dále druhostupňový orgán uvádí, že je vhodné posoudit další okolnosti smluvního vztahu mezi účastníkem řízení a společností KA Contracting, ČR s.r.o., např. výroční zprávy a účetní závěrky účastníka řízení a společnosti KA Contracting ČR s.r.o., která je pronajímatelem uvedeného majetku, otázku vlastnických práv a povinností ve vztahu k předmětu leasingu, zejména pak otázku, zda se pronajímatel chová jako vlastník věci, který ji pouze pronajímá, nebo jsou jeho vlastnická práva omezena jako u finančního leasingu ve prospěch nájemce, otázku, zda se společnost KA Contracting ČR s.r.o., vzdala práv vlastníka věci s výjimkou práva věc zcizit a práva a povinnosti vlastníka věci vykonává účastník řízení, otázku dopadů dodatku č. 2 ke smlouvě o nájmu technologie z 10. října 2005, zejména čl. III odst. 3.5., který připouští předčasné ukončení smlouvy a čl. III odst. 3.6., který odprodej předmětu nájmu po jeho skončení označuje za smlouvu o smlouvě budoucí, a otázku, zda ke vzniku předmětu smlouvy o nájmu technologie došlo v souvislosti s touto smlouvou, nebo zda zařízení existovalo již historicky a účastník řízení se stal pouze dalším jeho nájemcem (uživatel). Pokud jde o položku „Opravy a údržba“, uvedl druhostupňový orgán, že není vyloučeno, že účastník řízení nevynaložil oprávněně ani uvedených a uznaných 200 000 Kč, pokud tyto náklady neobsahoval aktualizovaný PÚRKOZ pro příslušný kalendářní rok, nicméně náklad nad 200 000 Kč je každopádně třeba považovat za neoprávněný.

Úřad v rámci nového projednání zařadil do správního spisu sp. zn. KO-03551/2013-ERU Protokol Státní energetické inspekce č. [REDAKCE] ze dne 11. září 2008, Rozhodnutí Státní energetické inspekce č. [REDAKCE] ze dne 5. listopadu 2010 a Výroční zprávu společnosti KA Contracting ČR s.r.o. za rok 2009, o čemž účastníka řízení vyrozuměl a poskytl mu přiměřenou lhůtu, aby se mohl k podkladům pro vydání rozhodnutí vyjádřit.

Účastník řízení zaslal dne 11. listopadu 2013 vyjádření, ve kterém uvádí, že trvá na námitkách uvedených ve všech svých předchozích vyjádřeních zaslaných jak v rámci kontroly, tak v rámci předmětného správního řízení. Dále účastník řízení konstatuje, že po změně struktury společnosti RWE Energo (dříve KA Contracting ČR, s.r.o.), která je též majoritním vlastníkem účastníka řízení, dospěl účastník řízení k rozhodnutí o změně přístupu k ceně tepelné energie v dané lokalitě, neboť si je vědom své společenské odpovědnosti vůči konečným zákazníkům a z důvodu neprodlužování soudních sporů, které v konečném důsledku poškozují hlavně zákazníky, preferuje smírní řešení.

Účastník řízení zaslal upravenou kalkulaci ceny tepelné energie za rok 2009, která zohledňuje limitní nájem dle cenového rozhodnutí, v důsledku čehož by se spor o povahu uzavřené smlouvy o nájmu technologie stal bezpředmětným, zohledňuje limit oprav sjednaný ve smlouvě o pronájmu technologie, ovšem tuto nadlimitní část oprav ve výši 147 874 Kč přesunul do položky „Zisk“ a dále navýšil položku „Zisk“, přičemž uvádí, že takto navýšený zisk je ziskem přiměřeným. Z této upravené kalkulace tak dle účastníka řízení plyne vrácení částky ve výši 3 654 536 Kč odběratelům tepelné energie, namísto částky 7 758 085 Kč.

Správní orgán s ohledem na průběh správního řízení a v souladu se zásadou materiální pravdy, která je zakotvena v ustanovení § 3 správního řádu, dospěl k závěru, že veškeré podklady, které měl k dispozici pro vedení správního řízení a následné vydání tohoto rozhodnutí, jsou úplné a dostačující pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v ust. § 2 výše uvedeného zákona.

V. Popis skutkového stavu věci

Účastník řízení je držitelem licence na výrobu tepelné energie č. 310101791 a licence na rozvod tepelné energie č. 320101792. Účastník řízení dodává tepelnou energii v cenové lokalitě „Rumburk - CZT Podhájí“, kde provozuje plynovou kotelnu se třemi zdroji tepelné energie o celkovém tepelném výkonu 16 MW, jak je patrné z licence na výrobu tepelné energie č. 310101791, a dále zajišťuje rozvod tepelné energie prostřednictvím teplovodních rozvodů o celkové délce 5,8 km a s přenosovou kapacitou 18 MWt, jak je zřejmé z licence na rozvod tepelné energie č. 320101792.

Účastník řízení sjednal a vyúčtoval v roce 2009 v cenové lokalitě „Rumburk – CZT Podhájí“ dvousložkovou cenu tepelné energie. Cena byla kalkulována pouze na jedné úrovni předání tepelné energie na výstupu z domovních předávacích stanic a účastník řízení neuplatňoval jinou cenu tepelné energie v této cenové lokalitě.

V. 1. Nájem

Účastník řízení uplatnil ve výsledné kalkulaci ceny tepelné energie za rok 2009 v položce „Nájem“ náklady ve výši 14 750 001 Kč. Účastník řízení má uzavřeny dvě smlouvy o nájmu, a to smlouvu o nájmu nemovitostí ze dne 8. listopadu 1999 uzavřenou s Městem Rumburk, se sídlem Třída 9. května 1366/48, Rumburk, IČ: 00261602, s roční hodnotou nájmu 1 Kč, přičemž za nájem nebytových prostor je hrazeno ročně 0,50 Kč a za nájem pozemků také 0,50 Kč, a smlouvu o nájmu technologie ze dne 8. listopadu 1999 uzavřenou se společností Harpen ČR, s.r.o., se sídlem Praha 1, Truhlářská 13-15, IČ: 25115171.

Předmětem smlouvy o nájmu technologie je pronájem technologie kotelny účastníkovi řízení za účelem provozu soustavy centrálního zásobování teplem v obci Rumburk. Smlouva je uzavřena na dobu určitou, a to do 31. března 2019. V době sjednání smlouvy o nájmu technologie v roce 1999 byla stanovena roční výše nájmu 21 724 858 Kč (bez DPH) s měsíčními zálohami ve výši 1 810 405 Kč. Technologie kotelny, rozvody tepelné energie a domovní předávací stanice byly ve vlastnictví společnosti Harpen ČR, s. r. o., do dne 6. prosince 2006 a od tohoto data je vlastníkem společnost KA Contracting ČR, s. r. o., se sídlem Praha 1, Truhlářská 13-15, IČ: 25115171.

Dne 17. dubna 2002 byl uzavřen dodatek č. 1 ke smlouvě o nájmu technologie, ve kterém bylo sjednáno snížení ročního nájemného, a to v období od 1. ledna 2001 do 31. prosince 2001 na částku 15 083 000 Kč (bez DPH) a od 1. ledna 2002 dále na částku 18 102 000 Kč (bez DPH). V tomto dodatku je dále také stanoveno, že se pronajímatel zavazuje, že na své náklady pojistí technologii, jejíž nájem je předmětem smlouvy, proti živelným pohromám.

Dne 10. října 2005 byl uzavřen dodatek č. 2 ke smlouvě o nájmu technologie, ve kterém bylo sjednáno roční nájemné ve výši 17 000 000 Kč (bez DPH) s účinností od 1. ledna 2005. V tomto dodatku bylo mj. také sjednáno, že po skončení nájmu se pronajímatel zavazuje odprodat předmět nájmu nájemci za pevně sjednanou cenu 19 200 000 Kč plus DPH, nedohodnou-li se smluvní strany jinak, a nájemce se zavazuje předmět nájmu za tuto cenu odkoupit.

Dne 8. prosince 2006 byl uzavřen dodatek č. 3 ke smlouvě o nájmu technologie, ve kterém bylo sjednáno roční nájemné ve výši 15 000 000 Kč (bez DPH) s účinností od 1. ledna 2006 a dne 16. února 2009 byl dále uzavřen dodatek č. 4 ke smlouvě, ve kterém bylo sjednáno roční nájemné ve výši 14 750 000 Kč (bez DPH) s účinností od 1. ledna 2009.

Vývoj nájemného v jednotlivých letech ukazuje následující tabulka:

Datum sepsání smlouvy a jejích dodatků	Roční výše sjednaného nájmu v Kč (bez DPH)	Účinnost změny
8. 11. 1999	21 724 858,00	od 1. 1. 2000
17. 4. 2002	15 083 000,00	od 1. 1. 2001
	18 102 000,00	od 1. 1. 2002
10. 10. 2005	17 000 000,00	od 1. 1. 2005
8. 12. 2006	15 000 000,00	od 1. 1. 2006
16. 2. 2009	14 750 000,00	od 1. 1. 2009

Pronajímatel předmětného zařízení nabyl předmět nájmu za pořizovací cenu ve výši 144 524 457,45 Kč.

Účastník řízení dodal v cenové lokalitě „Rumburk – CZT Podhájí“ v letech 2006, 2007 a 2008 za tři bezprostředně předcházející kalendářní roky tepelnou energii v celkovém množství 203 994 GJ (a sice za rok 2006 množství 72 564 GJ, za rok 2007 množství 66 700 GJ a za rok 2008 množství 64 730 GJ).

V. 2. Opravy

V dodatku č. 1 ze dne 17. dubna 2002 ke smlouvě o nájmu technologie je sjednáno, že na své náklady provádí nájemce běžnou údržbu a opravy, včetně zajištění reklamací, do celkového objemu ročních nákladů na tyto činnosti ve výši maximálně 200 000 Kč. Náklady na údržbu, revize, kontroly, opravy a zkoušky přesahující tuto cenu hradí, po předchozím prokazatelném schválení, a podle skutečných nákladů, pronajímatel.

Účastník řízení uplatnil v kalkulaci ceny tepelné energie za opravu technologie částku ve výši 347 874 Kč.

VI. Právní hodnocení

Správního deliktu ve smyslu ust. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o cenách se právnická nebo podnikající fyzická osoba jako prodávající dopustí tím, že sjedná nebo požaduje cenu, jejíž výše nebo kalkulace není v souladu s podmínkami věcného usměrňování cen podle ust. § 6 odst. 1 téhož zákona.

Správní orgán v rámci řízení prokázal, že účastník řízení je právnickou osobou a zároveň je dodavatelem tepelné energie v cenové lokalitě „Rumburk – CZT Podhájí“, přičemž povaha jeho činnosti spočívala právě v dodávce (tedy prodeji) tepelné energie. Z uvedeného tedy vyplývá, že vůči svým odběratelům vystupuje účastník řízení jako prodávající.

Z ust. § 6 odst. 1 zákona o cenách přitom vyplývá, že věcné usměrňování cen spočívá ve stanovení podmínek cenovými orgány pro sjednání cen. Těmito podmínkami se rozumí vymezení maximálního rozsahu možného zvýšení ceny zboží ve vymezeném období, nebo maximálního podílu, v němž je možné promítnout do ceny zvýšení cen určených vstupů ve vymezeném období, nebo závazného postupu při tvorbě ceny nebo při kalkulaci ceny, včetně zahrnování přiměřeného zisku do ceny.

K provedení ust. § 6 zákona o cenách v energetických odvětvích přitom vydává Úřad cenová rozhodnutí. V daném případě, kdy správní orgán posuzoval dodržování cenových předpisů u účastníka řízení za rok 2009, bylo platné cenové rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. 7/2008 k cenám tepelné energie, a účinné ve znění změn provedených cenovým rozhodnutím Energetického regulačního úřadu č. 12/2008.

Z dotčeného cenového rozhodnutí mimo jiné vyplývá, že výsledná cena tepelné energie vychází z výsledné kalkulace, která obsahuje skutečné ekonomicky oprávněné

náklady a odpovídá výnosům za tepelnou energii a skutečnému množství tepelné energie za ukončený kalendářní rok.

Účastníkovi řízení je kladeno za vinu, že porušil bod (1.1) tohoto cenového rozhodnutí. Z něj přitom vyplývá, že ceny tepelné energie, kterou se rozumí energie tepla nebo chladu, se regulují způsobem věcného usměrňování cen. Do ceny tepelné energie lze v kalendářním roce promítnout pouze ekonomicky oprávněné náklady, přiměřený zisk a daň z přidané hodnoty podle zvláštního právního předpisu. Veškeré dodavatelem uplatňované ekonomicky oprávněné náklady, které souvisejí s výrobou anebo rozvodem tepelné energie, se zahrnují do ceny tepelné energie.

Zákon o cenách v ust. § 2 odst. 7 stanovuje, že za ekonomicky oprávněné náklady se považují náklady na pořízení odpovídajícího množství přímého materiálu, mzdové a ostatní osobní náklady, technologicky nezbytné ostatní přímé a nepřímé náklady a náklady oběhu. Dále tento zákon v témže ustanovení stanovuje, že při posuzování ekonomicky oprávněných nákladů se vychází z dlouhodobě obvyklé úrovně těchto nákladů v obdobných ekonomických činnostech s přihlédnutím k zvláštnostem daného zboží. Zvláštnosti daného zboží přitom reflektuje právě výše zmíněné cenové rozhodnutí.

Z cenového rozhodnutí vyplývá, že ekonomicky oprávněnými náklady v ceně tepelné energie jsou ekonomicky oprávněné náklady nezbytně související s výrobou anebo rozvodem tepelné energie v kalendářním roce, které vycházejí z účetnictví dodavatele tvořeného v souladu s Českými účetními standardy podle zvláštního právního předpisu. Zároveň jsou v příloze č. 1 tohoto cenového rozhodnutí uvedeny některé ekonomicky oprávněné náklady v ceně tepelné energie včetně stanovení podmínek pro určení jejich výše. Ekonomicky oprávněnými náklady jsou ve smyslu výše uvedené přílohy zejména náklady na nákup paliva a energií nebo emisních povolenek, opravy, odpisy, nájem, finanční leasing, režijní náklady, úroky z úvěru a věcná břemena.

VI. 1. Nájem

Účastník řízení uplatnil ve výsledné kalkulaci ceny tepelné energie za rok 2009 v cenové lokalitě „Rumburk – CZT Podhájí“ v položce „Nájem“ za nájem technologie kotelny a pronájem budovy náklady ve výši 14 750 001 Kč.

Náklady za nájem majetku souvisejícího s výrobou tepelné energie v ceně tepelné energie jsou bezesporu oprávněným ekonomickým nákladem, nicméně z pohledu jejich ekonomické oprávněnosti je nutné zkoumat také jejich oprávněnou výši.

Podle bodu (2.3.1) přílohy č. 1 cenového rozhodnutí se pro účely kalkulace ceny tepelné energie za nájem a podnájem (dále jen „nájem“) považují veškeré platby za užívání movitého a nemovitého majetku souvisejícího s výrobou anebo rozvodem tepelné energie, kromě finančního pronájmu.

Věta druhá dále stanovuje, že do ceny tepelné energie lze v kalendářním roce zahrnout nájem ve výši dlouhodobě obvyklé úrovně nájmu za provozovaný pronajatý movitý a nemovitý majetek související s výrobou anebo rozvodem tepelné energie, maximálně však do výše, která je cenovým rozhodnutím stanovena. Tato horní hranice je potom určena charakterem majetku, zda se jedná o majetek pro výrobu tepelné energie, zda se jedná

o majetek pro primární rozvod CZT či pro venkovní sekundární rozvod nebo rozvod z blokové kotelny, včetně výměňkových a předávacích stanic. Maximální výše nájemného stanovená v bodě (2.3.1) cenového rozhodnutí stanovuje horní mez obvyklosti, tedy mez, do které maximálně lze nájemné provozovaných tepelných zařízení považovat za nájemné ve výši dlouhodobě obvyklé, kterou by uplatnil řádný hospodář, a tudíž do ceny tepelné energie zahrnutou oprávněně.

Úřadem bylo zjištěno, že má účastník řízení pronajaté celé zařízení pro výrobu tepelné energie a sekundární rozvody tepelné energie včetně předávacích stanic, které při provozu vyhovuje technickým a bezpečnostním předpisům. S ohledem na tato zjištění je možné pro výpočet maximální výše nájmu použít jak údaj stanovující maximální výši nájmu pro výrobu tepelné energie (maximálně 50 Kč/GJ), tak údaj stanovující maximální výši nájmu pro venkovní sekundární rozvod nebo rozvod z blokové kotelny, včetně výměňkových a předávacích stanic, (maximálně 55 Kč/GJ). Vzhledem k tomu, že má účastník řízení pronajatý celý zdroj tepelné energie a sekundární rozvody tepelné energie včetně předávacích stanic, může oprávněně uplatňovat v ceně tepelné energie maximální možnou výši nájmu 105 Kč/GJ.

V cenovém rozhodnutí je dále stanoveno, že maximální výše nájmu za užívání zdroje tepelné energie, kterou může účastník řízení v ceně tepelné energie uplatnit, se vypočítá jako násobek jednotkové maximální možné výše nájmu určené cenovým rozhodnutím a průměru množství tepelné energie z výroby anebo rozvodu tepelné energie za tři bezprostředně předcházející kalendářní roky. V případě nového majetku se vychází z předpokládaného množství tepelné energie uvedeného v projektové dokumentaci, v dalších dvou kalendářních rocích z množství za předchozí kalendářní rok a následně z průměru množství za dva předcházející kalendářní roky.

Na základě údajů čerpaných z regulačních výkazů () Technický výkaz a kalkulační vzorec ceny tepelné energie), které účastník řízení každoročně předkládá Úřadu podle ust. § 20 odst. 6 energetického zákona, dodal účastník řízení v roce 2006 množství tepelné energie ve výši 72 564 GJ, v roce 2007 ve výši 66 700 GJ a v roce 2008 ve výši 64 730 GJ. Průměr množství tepelné energie z výroby za tři předcházející kalendářní roky tak činí 67 998 GJ.

Pokud tedy vynásobíme maximální možnou výši nájmu stanovenou na jednotkové množství s průměrem množství tepelné energie z výroby za tři předcházející kalendářní roky, vyjde částka 7 139 790 Kč (105 Kč/GJ násobeno 67 998 GJ), což je maximální výše nájmu, kterou může účastník řízení v kalkulaci ceny tepelné energie uplatnit. Účastník řízení nicméně uplatňoval nájem ve výši 14 750 001 Kč, tedy o 7 610 211 Kč vyšší, než umožňuje cenové rozhodnutí, tedy o 7 610 211 Kč vyšší, než by oprávněně uplatnil za daných podmínek řádný hospodář.

Správní orgán nadto považuje za nezbytné vypořádat se s námitkami účastníka řízení, které vznesl v rámci kontroly.

Účastník řízení ve správním řízení opakovaně uvádí, že smlouva o nájmu technologie ze dne 8. listopadu 1999 je svou právní podstatou smlouvou leasingovou, a proto se na poskytnuté plnění vyplývající z této smlouvy a promítnuté v kalkulaci ceny tepelné energie omezení uvedené v bodu (2.3.1) přílohy č. 1 cenového rozhodnutí neuplatní. Účastník řízení na podporu tohoto tvrzení uvádí, že smlouva o finančním leasingu je smlouvou

nepojmenovanou, tedy takovou, která není žádným zákonným právním předpisem upravena. Pokud žádný právní předpis tedy nestanoví podstatné náležitosti tohoto závazkového právního vztahu, nelze je dovozovat výkladem správního orgánu. Dle názoru účastníka řízení tak ani Úřad sám pojem finanční leasing nedefinoval, tudíž nemůže tento svůj legislativní nedostatek dle názoru účastníka řízení napravovat dodatečnou interpretací. Účastník řízení dále též uvádí, že Úřad není oprávněn provádět interpretaci civilně právních institutů. Dle názoru účastníka řízení smlouva o nájmu technologie splňuje definiční znaky finančního leasingu, z nichž nejvýznamnější je jednoznačně formulované oprávnění a povinnost účastníka řízení jako nájemce koupit pronajatý majetek bezprostředně po skončení nájemní smlouvy.

K této námitce Úřad předně uvádí, že se ztotožňuje s tvrzením účastníka řízení, že institut finančního leasingu není výslovně v právním řádu upraven, tudíž je smlouva o finančním leasingu smlouvou nepojmenovanou, kterou lze obtížně podřazovat pod některý ze zákonem upravených smluvních typů, nicméně se již neztotožňuje s tvrzením účastníka řízení, že podstatné náležitosti tohoto závazkového právního vztahu nelze dovodit. V praxi se totiž jedná o smlouvu natolik často využívanou (jejíž podstata a obsah jsou natolik ustálené), že je shodně definována judikaturou i odbornou literaturou. Dle rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 23 Cdo 2011/2010 lze finanční leasing vymezit jako závazkový vztah, jehož podstatou je závazek poskytovatele leasingu (pronajímatele) předat příjemci leasingu (nájemci) na určitou dobu do užívání věc či jinou majetkovou hodnotu, kterou pronajímatel obvykle za tím účelem pořídí do svého vlastnictví, a závazek nájemce uhradit náklady spojené s pořízením leasingu prostřednictvím leasingových splátek. Nájemce má obvykle právo na koupi předmětu leasingu do svého vlastnictví za cenu, která bývá označována jako zůstatková či zbytková, neboť vyjadřuje rozdíl mezi cenou předmětu leasingu, resp. náklady spojenými s pořízením předmětu leasingu, na počátku, a celkovou výší té části leasingových splátek, kterými je pořizovací cena předmětu leasingu splácena. V této souvislosti se hovoří o pořizovací funkci finančního leasingu, která jej kvalitativně odlišuje od nájmu, u něhož je primární funkce užívací.

Z povahy leasingové smlouvy je tak nezpochybnitelné, že leasingová smlouva musí obsahovat pořizovací cenu předmětu leasingové smlouvy, která je známa v okamžiku uzavření smlouvy. Tato pořizovací cena je potom základem pro stanovení výše nájemného a určení počtu splátek, a to tak, aby byla za dobu trvání smlouvy uhrazena právě pořizovací cena a případné další náklady spojené s užíváním předmětu leasingu.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 30 Cdo 3324/2009 dále stanoví, že smyslem leasingu je zajistit za úplatu financování věci pro leasingového nájemce, který se k ní chová od předání jako k věci vlastní se všemi riziky na své straně. Leasingové splátky tak mají jinou povahu, než nájemné, protože nejde primárně o úplatu za užívání předmětu leasingu, ale fakticky o splátky ceny, za níž předmět leasingu pořídil leasingový pronajímatel, zvýšené o případné další složky (např. úročení finančních prostředků, za něž byl předmět leasingu pořízen, pojištění apod.) a zahrnující i přiměřený zisk.

Nejen, že smlouva o nájmu technologie ze dne 8. listopadu 1999 ve světle výše uvedeného neobsahuje základní náležitosti leasingové smlouvy, a sice vyčíslení pořizovací ceny předmětu nájmu, od které je potom odvozena výše leasingových splátek a doba splácení, tato smlouva však neobsahuje ani samotný rozpis leasingových splátek a závazek leasingového nájemce hradit náklady spojené s pořízením předmětu leasingu ve formě těchto předem jasně daných leasingových splátek. Správní orgán prokázal, že ve smlouvě byla pouze sjednána fixní výše nájemného, která byla prostřednictvím dodatků po dohodě obou

smluvních stran po dobu trvání tohoto závazkového právního vztahu průběžně měněna. Zejména z těchto důvodů nelze v žádném případě v tomto smluvním vztahu shledat praktický a ekonomický smysl leasingu, kterým je úplatné financování věci pořízené právě pro leasingového nájemce, kdy splátky jsou předem pevně dané v podobě splátkového kalendáře a slouží v podstatě k úhradě pořizovací ceny předmětu leasingu. Následné oprávnění příjemce leasingu odkoupit předmět smlouvy je samozřejmě pro leasingovou smlouvu zcela typické, neboť jeho klíčovou funkcí je funkce pořizovací, ale cena, za kterou je zařízení následně odkoupeno musí být v souladu s tímto splátkovým kalendářem, neboť by splátky a náklady na odkup měly přesně pokrýt hodnotu majetku takto pořizovaného (tudíž by splátky měly tuto cenu pokrýt a cena, za kterou je zařízení odkoupeno, by tak neměla být vyšší než cena zůstatková). V daném případě však nelze souhlasit, že by účastník řízení naplnil některý z výše zmíněných znaků leasingové smlouvy, neboť účastník řízení vůbec neuvedl do této smlouvy pořizovací cenu předmětu smlouvy, ani žádný rozpis leasingových splátek. Správní orgán zjistil, že pořizovací cena předmětu smlouvy byla 144 524 457,45 Kč, až na základě správním orgánem vyžádaných podkladů od pronajímatele. I v případě, že přičteme přiměřený zisk pronajímatele předmětného zařízení, byla by pořizovací cena splacena v roce 2008 (včetně zisku nejpozději v roce 2010). Nelze tak v žádném případě připustit, že částka 19 200 000 Kč, za kterou má být předmět smlouvy o nájmu technologie v roce 2019 prodán, by mohla být zůstatkovou cenou pořizovaného majetku, neboť pokud nedojde již k další změně nájemného, bude souhrn nájemného zaplaceného od roku 2000 do roku 2018 více než 300 000 000 Kč, což několikanásobně převyšuje pořizovací cenu technologie.

Další pochybnosti o ujednání o povaze předmětné smlouvy vzbuzuje čl. III. odst. 3.6. dodatku č. 2 ke smlouvě o nájmu technologie, který odprodej předmětu nájmu po jeho skončení označuje za smlouvu o smlouvě budoucí. V tomto případě tak charakter smluvního ujednání o následné koupi předmětu nájmu zcela odpovídá smlouvě o koupi najaté věci ve smyslu ust. § 489 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, dle kterého si smlouvou o koupi najaté věci strany ujednají v nájemní smlouvě nebo po jejím uzavření, že nájemce je oprávněn koupit najatou věc nebo najatý soubor věcí během platnosti nájemní smlouvy nebo po jejím zániku. Pokud by se jednalo o finanční leasing, nebylo by nutné uzavírat smlouvu o následné koupi, neboť již samotným účelem smlouvy o finančním leasingu je následné převedení vlastnického práva k předmětu leasingu za zůstatkovou cenu.

Úřad dále posuzoval, zda pronajímatel převedl část vlastnických práv na účastníka řízení. V čl. 3.3 smlouvy o nájmu technologie bylo sjednáno, že účastník řízení odpovídá za škody, které vzniknou na zařízení v důsledku neplnění povinností nájemce, nikoliv za veškeré vzniklé škody. Vlastník (pronajímatel) v tomto případě veškerá ostatní rizika spojená s vlastnickým právem k věci nese sám. V souvislosti s tím je dále nutné upozornit na čl. IV. dodatku č. 1 ke smlouvě o nájmu technologie ze dne 17. dubna 2012, ve kterém je uvedeno, že pronajímatel je odpovědný za pojištění předmětu nájmu na své náklady. Též náklady na opravy a údržbu hrazené nájemcem jsou ve smlouvě o nájmu technologie omezeny tak, že účastník řízení jako nájemce provádí běžnou údržbu a opravy, a to maximálně do výše 200 000 Kč a dále, že náklady na údržbu přesahující tuto cenu hradí pronajímatel, jak bývá zvykem u běžné nájemní smlouvy. Úřad tak po posouzení předmětné smlouvy došel k názoru, že zde nebyl naplněn další podstatný znak leasingové smlouvy, a sice že by se nájemce choval k předmětu smlouvy od předání jako k věci vlastní se všemi riziky na své straně.

Nadto Úřad uvádí, že právní posouzení předmětné smlouvy jako smlouvy nájemní vychází zejména ze samotného jednání účastníka řízení, kdy on sám náklad vynaložený na základě této smlouvy účtuje v položce „Nájem“, a to včetně příslušné daně z přidané hodnoty ve smyslu zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Účastník řízení též v kalkulaci ceny tepelné energie uplatňuje náklad dle smlouvy o nájmu technologie v položce „Nájem“, a to i přes to, že kalkulace rovněž obsahuje položku „Finanční leasing“. Pokud by tedy účastník smlouvu o nájmu technologie považoval za smlouvu leasingovou, není zřejmé, proč by měl účtovat plnění poskytnuté na základě této smlouvy v účetní položce „Nájem“ a též toto plnění uplatnit v kalkulačním vzorci taktéž v položce „Nájem“. Účastník řízení tak na jedné straně namítá, že Úřad dospěl špatným výkladem k tomu, že měl účastník řízení plnění vyplývající ze smlouvy o nájmu technologie uplatňovat jako nájemné, nicméně na druhé straně se on sám tak již od samotného vzniku tohoto závazkového právního vztahu chová. Jako obiter dictum Úřad uvádí, že účastník řízení v kalkulaci ceny tepelné energie uplatnil toto plnění v položce „Finanční leasing“ až v roce 2010, aniž by se však jakkoliv změnil smluvní vztah mezi účastníkem řízení a pronajímatelem, což považuje Úřad pouze za účelové.

Úřad se dále zabýval tím, jak tuto položku účtoval v roce 2009 pronajímatel. Z výroční zprávy společnosti KA Contracting ČR s.r.o. vyplývá, že celková výše splacených i nesplacených leasingových splátek evidovaná pronajímatelem v roce 2009 byla vykázána v částce 5 632 000 Kč. Předmětný nájem však byl v roce 2009 uhrazen ve výši 14 750 000 Kč, a tudíž nelze usuzovat, že by pronajímatel zahrnul tuto položku mezi evidované leasingové splátky. Úřad tak posuzoval položku „Prodej služeb“, pod kterou jsou podřaditelné též výnosy za poskytnutí nájmu technologie, kterou účastník řízení vykázal v roce 2009 ve výši 14 760 000 Kč, což odpovídá výnosu z uhrazeného nájmu účastníkem řízení. I z této výroční zprávy a z účetnictví účastníka řízení je zcela patrné, že obě ze smluvních stran předmětné smlouvy o nájmu technologie považovaly tuto smlouvu za smlouvu o nájmu, neboť náklady a výnosy z této smlouvy plynoucí účtovaly obě tyto strany v položce „Nájem“.

Účastník řízení dále namítá, že Úřad nepostupoval při své právní interpretaci v souladu se zásadami in dubio pro libertate a in dubio mitius, neboť je nutné smlouvu posoudit ve smyslu těchto zásad. Tyto zásady se však uplatní v případě, pokud existují ve veřejném právu dva možné právní výklady určitého ustanovení. Správní orgán (příp. soud) by měl v takovém případě zvolit vždy ten, který je příznivější vůči jednotlivci. V daném případě jde však o právní posouzení smlouvy jakožto závazkového právního vztahu, nikoliv však k rozporu při výkladu veřejnoprávní normy jako takové. Správní orgán má tak za to, že v daném případě nelze tyto zásady uplatnit a považuje námitku účastníka řízení za irelevantní.

Účastník řízení dále ve svých námitkách uvedl, že mu není známo, z jakého důvodu dává Úřad do souvislosti pořizovací cenu s konečnou prodejní cenou, když žádná z daných částek není předmětem cenové regulace. K této námitce Úřad uvádí, že k výkonu cenové regulace bylo nutno posoudit, zda je fakticky předmětná smlouva smlouvou nájemní, či smlouvou leasingovou, přičemž bylo třeba jednoznačně určit, zda naplňuje znaky některého z uvedených závazkových právních vztahů. K tomu, aby bylo možné dojít k jednoznačnému závěru nezbývalo Úřadu nic jiného, než posoudit též pořizovací cenu předmětu nájmu, výši nájemného v souhrnu za dobu hrazení nájmu a následnou (smluvními stranami určenou) kupní cenu předmětu nájmu. Tyto úvahy správního orgánu tak jednoznačně slouží na podporu jeho tvrzení a bylo nutné je učinit, neboť pouze tak bylo možno dosáhnout toho, aby správní

orgán správně aplikoval příslušná ustanovení cenového rozhodnutí stanovující podmínky pro určení nájmu jako ekonomicky oprávněného nákladu v ceně tepelné energie. Nadto správní orgán podotýká, že cenové rozhodnutí nikterak neomezuje výši nájmu, kterou si mezi sebou pronajímatel a nájemce sjednají (cenové rozhodnutí zcela respektuje zásadu smluvní volnosti stran), pouze stanovuje, jaká výše nájmu je ekonomicky oprávněným nákladem, který lze oprávněně uplatnit v ceně tepelné energie. Jestliže tedy účastník řízení uplatní nájem v celé výši v kalkulaci ceny tepelné energie, je nutné, aby správní orgán posuzoval jeho oprávněnost ve světle všech souvisejících okolností. Je nutno zdůraznit, že cena tepelné energie je usměrňovanou cenou ve smyslu ust. § 6 zákona o cenách, a proto by bylo absurdní tvrdit, že správní orgán nemá kompetenci posuzovat ekonomickou oprávněnost nákladů tvořících cenu tepelné energie vynaložených v souvislosti s výrobou a rozvodem tepelné energie, neboť to by bylo zcela v rozporu s účelem regulace cen tepelné energie.

K námitce účastníka řízení o závaznosti rozhodnutí Státní energetické inspekce je třeba podotknout, že v souladu s ustanovením § 73 odst. 2 správního řádu je rozhodnutí Státní energetické inspekce pro Úřad závazné pouze ve výrokové části. Dále je nutno zdůraznit, že Státní energetická inspekce charakter smlouvy vůbec neposoudila a z rozhodnutí nijak nevyplývá, že by předmětná smlouva byla posouzena jako smlouva o finančním leasingu. Státní energetická inspekce pouze zrušila prvostupňové rozhodnutí z formálních důvodů, aniž by se k otázce charakteru smlouvy vypořádala, a navíc v rozhodnutí výslovně uvedla, že vzhledem k tomu, že v průběhu celého vedeného správního řízení nebyl doložen žádný splátkový kalendář a z přeložených listin nelze jednoznačně zjistit, zda je splněna i druhá základní podmínka daňové účinnosti nájemného u finančního pronájmu s následnou koupí, tj. maximální kupní cena, která nesmí být vyšší než zůstatková cena věci při rovnoměrném odpisování, zůstávají pochybnosti o zákonnosti výše popsaného postupu společnosti Teplo Rumburk, s.r.o., jako účastníka řízení v předmětné věci. Z tohoto tvrzení Státní energetické inspekce uvedeného ve zmiňovaném rozhodnutí je zřejmé, že otázka povahy předmětné smlouvy nebyla Státní energetickou inspekcí vůbec vyhodnocena.

Nadto je třeba podotknout, že pokud účastník řízení uvádí na jedné straně, že Státní energetická inspekce poskytla dle jeho názoru závazný právní výklad předmětné smlouvy, a na straně druhé uvádí, že Energetický regulační úřad jakožto správní orgán není oprávněn provádět interpretaci civilně právních institutů, pak si v tomto ohledu protirečí, neboť Státní energetická inspekce je správním orgánem stejně jako Úřad. Navíc je třeba odkázat na ust. § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu, ve kterém je uvedeno, že pokud vydání rozhodnutí závisí na řešení otázky, již nepřísluší správnímu orgánu rozhodnout a o které nebylo dosud pravomocně rozhodnuto, správní orgán si o ní může učinit úsudek. Správní orgán si nemůže učinit úsudek pouze o tom, zda byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá (pokud samozřejmě k takovému rozhodnutí není sám věcně příslušný), ani o otázkách osobního stavu. Správní orgán tak nevidí důvod, proč by nebyl oprávněn provést právní kvalifikaci smlouvy o nájmu technologie.

V rámci námitek vznesených v průběhu správního řízení účastník řízení dále konstatuje, že Úřad nevzal v úvahu závazné sjednocující stanovisko Občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ČR, které je v současné době jediným závazným návodem pro hodnocení obchodních smluv jako smluv o finančním leasingu, a uvedl, že dle tohoto stanoviska lze finanční leasing vymežit jako závazkový vztah, jehož podstatou je závazek poskytovatele leasingu (pronajímatele) předat příjemci leasingu (nájemci) na určitou dobu do užívání věc či jinou majetkovou hodnotu, kterou pronajímatel obvykle za tím účelem pořídí do svého vlastnictví na základě poptávky a podle výběru nájemce, a závazek nájemce

uhradit náklady spojené s pořízením leasingu prostřednictvím leasingových splátek. Nájemce má obvykle právo po splnění smluvních podmínek na převod předmětu leasingu do svého vlastnictví. Převod vlastnictví je u finančního leasingu většinou zajištěn opčním právem, tedy na základě výzvy nájemce, anebo k němu může docházet automaticky. V této souvislosti se hovoří o pořizovací funkci finančního leasingu, která jej kvalitativně odlišuje od nájmu, u něhož je primární funkce užívací. Na rozdíl od pronajímatele v případě nájemní smlouvy nemá leasingový pronajímatel zájem na tom, aby se věc, jejíž je po dobu trvání leasingového vztahu vlastníkem, vrátila do jeho dispozice, nýbrž jeho cílem zpravidla je, aby po zaplacení všech leasingových splátek přešel předmět leasingu do vlastnictví leasingového nájemce. Leasingový pronajímatel nepožizuje předmět leasingu do svého vlastnictví s cílem vlastnit předmět nájmu a vyvíjet podnikatelskou činnost jeho provozováním, nýbrž z důvodu převodu předmětu leasingu do vlastnictví leasingového nájemce po zaplacení všech leasingových splátek.

Úřad je toho názoru, že jeho výše uvedený výklad není v rozporu s výše citovanou částí stanoviska Občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ČR a že Úřad všechny tyto znaky při svých úvahách zohlednil. Dále je potřeba podotknout, že účastník řízení necitoval stanovisko celé, ale pouze jeho vytržené části. Předně je v tomto stanovisku dále uvedeno, že nájemce nese již od počátku leasingového vztahu rizika (nebezpečí škod) spojená s předmětem leasingu, jakož i náklady spojené s jeho užíváním (údržba, daně, pojištění). Takový leasing je označován za leasing finanční právě proto, že se závazky pronajímatele omezují na finanční služby (pořízení věci, předání do užívání a převedení do vlastnictví leasingového nájemce na konci leasingového vztahu). V případě finančního leasingu jde o účelové pořízení věci, práva či jiné majetkové hodnoty podle potřeb, výběru a určení nájemce s využitím cizích zdrojů – zdrojů poskytovatele předmětu leasingu. Smyslem tohoto specifického soukromoprávního institutu je tak zajistit za úplatu financování věci pro nájemce, který se k ní chová od okamžiku jejího předání jako k věci vlastní se všemi riziky na straně nájemce (obvykle nese rizika spojená s předmětem leasingu i náklady spojené s jeho provozem, údržbou a opravami), a nikoli s riziky na straně vlastníka, jak je tomu ve smlouvách o nájmu. Leasingový pronajímatel sice zůstává po celou dobu trvání leasingu vlastníkem předmětu leasingu, jeho práva a povinnosti související s vlastnictvím předmětu leasingu (s výjimkou práva věc zcizit nebo zatížit právem třetí osoby) však náležejí nájemci. V rámci finančního leasingu je na nájemce přenášena odpovědnost za předmět leasingu i nebezpečí a rizika s ním spojená, čímž se finanční leasing typově odlišuje od běžného nájmu (a nelze jej tudíž ustanoveními o nájemní smlouvě poměřovat).

Též výše uvedená část stanoviska tak jednoznačně svědčí ve prospěch výkladu, který byl učiněn Úřadem. Zřejmě z tohoto důvodu byla účastníkem řízení tato část stanoviska účelově vyjmuta. Všechny výše uvedené skutečnosti jednoznačně svědčí pro závěr, že se pronajímatel chová ve vztahu k předmětu nájmu jako účastník nájemní smlouvy nikoliv jako pronajímatel předmětu finančního leasingu, neboť z předložených podkladů je patrné, že společnost KA Contracting ČR s.r.o. vykonává i nadále práva a povinnosti vlastníka pronajaté věci, neboť tyto práva a povinnosti nebyly přeneseny na účastníka řízení jakožto nájemce.

Ve stanovisku je dále uvedeno, že finanční leasing se často připodobňuje ke smlouvě o úvěru či k nájemní smlouvě. Tyto smlouvy ale nelze vzájemně směřovat. Finanční leasing je de facto alternativou k úvěru, jehož ekonomický účel je obdobný, neboť jde o finanční službu, která se od úvěru liší tím, že tu nedochází k poskytnutí peněžních prostředků dlužníkovi. Námitka účastníka řízení, že tvrzení Úřadu uvedené v rozhodnutí o námitkách, že ve finančním leasingu vystupuje poskytovatel leasingu de facto jako poskytovatel úvěru,

je zcela zcestné, tak ve světle výše uvedeného není důvodná, neboť i tato část stanoviska svědčí ve prospěch tohoto tvrzení a je tak zcela patrné, proč správní orgán k tomuto přirovnání přistoupil.

Správní orgán již nepřistoupil k posouzení, zda byla předmětná technologie opravdu nová, jak je uvedeno ve smlouvě o nájmu technologie, či zařízení existovalo již historicky a účastník řízení se stal dalším jeho nájemcem, neboť i za předpokladu, že se jednalo o nově vybudovanou technologii a účastník řízení se stal jejím prvním nájemcem, nelze ani tak dovodit, že by se jednalo o leasingovou smlouvu, což je dostatečně odůvodněno výše.

Úřad tak prokázal, že náklad na nájem, který účastník řízení mohl uplatnit ve výsledné ceně tepelné energie za rok 2009 v cenové lokalitě „Rumburk – CZT Podhájí“, měl být maximálně ve výši 7 139 790 Kč, což odpovídá maximální výši nájmu pro výrobu a rozvod tepelné energie v závislosti na průměrném množství tepelné energie za tři bezprostředně předcházející kalendářní roky (105 Kč/GJ násobeno 67 998 GJ). Účastník řízení však uplatnil ve výsledné kalkulaci ceny tepelné energie za rok 2009 nájem technologie a nemovitostí ve výši 14 750 001 Kč, tedy částku o 7 610 211 Kč vyšší, než odpovídá závazným podmínkám věcného usměrňování cen tepelné energie. Tímto jednáním tak účastník řízení porušil ustanovení bodu (1.1) cenového rozhodnutí, když do ceny tepelné energie promítl náklad, který není ekonomicky oprávněným nákladem ve smyslu bodu (1.2) cenového rozhodnutí, neboť výše nákladu na nájem v ceně tepelné energie nebyla uplatněna v souladu s bodem (2.3.1) přílohy č. 1 cenového rozhodnutí.

VI. 2. Opravy a údržba

Účastník řízení uplatnil ve výsledné kalkulaci ceny za rok 2009 v položce „Opravy a údržba“ náklady ve výši 648 170 Kč, z toho opravy technologie činily 347 874 Kč a opravy nemovitostí činily 300 296 Kč.

Z bodu (2.3.4) přílohy č. 1 cenového rozhodnutí vyplývá, že náklady na opravu či renovaci pronajatého movitého a nemovitého majetku, související s výrobou a rozvodem tepelné energie a vzniklé nad rámec smluvních povinností nájemce, je možné do ceny tepelné energie zahrnout pouze za předpokladu, že o výši takto vynaložených nákladů bude sníženo nájemné za pronajatý movitý a nemovitý majetek v kalkulaci ceny tepelné energie.

Z tohoto ustanovení tak vyplývá, že náklady na opravu či renovaci pronajatého movitého a nemovitého majetku jsou ve smyslu cenového rozhodnutí oprávněné, pokud souvisí s výrobou a rozvodem tepelné energie a jsou buď provedené nájemcem na základě povinností vyplývajících ze smluvních ujednání, nebo je o jejich výši sníženo nájemné za pronajatý movitý a nemovitý majetek v kalkulaci ceny tepelné energie.

Ze smlouvy o nájmu nemovitosti vyplývá, že náklady na opravy nemovitostí provádí v celém rozsahu nájemce. Náklady zahrnuté v kalkulaci ceny tepelné energie za rok 2009 v položce „Opravy a údržba“ ve výši 300 296 Kč tak byly zahrnuty do ceny tepelné energie oprávněně, neboť souvisí s výrobou a rozvodem tepelné energie a vyplývají ze smluvních ujednání sjednaných mezi účastníkem řízení a pronajímatelem.

V dodatku č. 1 ze dne 17. dubna 2002 ke smlouvě o nájmu technologie je sjednáno, že na své náklady provádí nájemce běžnou údržbu a opravy, včetně zajištění reklamací,

do celkového objemu ročních nákladů na tyto činnosti ve výši maximálně 200 000 Kč. Náklady na údržbu, revize, kontroly, opravy a zkoušky přesahující tuto cenu hradí dle tohoto ujednání po předchozím prokazatelném schválení a podle skutečných nákladů pronajímatel.

Správní orgán tak uvádí, že náklady uplatněné v kalkulaci ceny tepelné energie ve výši 347 874 Kč sice souvisí v plné výši s výrobou a rozvodem tepelné energie, avšak mezi stranami smlouvy bylo dohodnuto, že účastník řízení hradí tyto náklady pouze do výše 200 000 Kč. Právní úprava tak vychází z úvahy, že pouze taková výše nákladů na opravy a údržbu, která byla v rámci volnosti smluvních stran sjednána ve smlouvě, byla oběma ze smluvních stran uvažována již při sjednání výše nájemného a byla tak ve výši nájemného zohledněna. Náklady a údržby, revize a další úkony tuto částku přesahující pak lze do ceny tepelné energie oprávněně zahrnout pouze v případě, že je o jejich výši prokazatelně sníženo nájemné za pronajatý movitý a nemovitý majetek, přičemž k tomuto snížení nemusí nutně dojít mezi smluvními stranami, nicméně držitel licence má povinnost o tuto částku snížit výši nájmu uplatněnou v kalkulaci ceny tepelné energie. Vzhledem k tomu, že účastník řízení uplatnil v položce „Nájem“ za pronájem technologie kotelný částku 14 750 000 Kč, která byla sjednána s pronajímatelem jako výše nájmu za příslušný kalendářní rok, lze nájisto říci, že účastník řízení o náklady vynaložené na opravy a údržbu nad rámec smluvních povinností výši nájmu uplatněnou v kalkulaci ceny tepelné energie nesnížil.

Úřad rovněž považuje za nutné vypořádat se s námitkami účastníka řízení, které vznesl po zahájení správního řízení.

V námitkách ke kontrolnímu protokolu č. K003012 účastník řízení uvedl, že je dle jeho názoru náklad ve výši 347 874 Kč nákladem ekonomicky oprávněným, neboť bez provedení této opravy by nebylo možné technologii řádně užívat. Náklady na opravy přesahující částku 200 000 Kč hradí pronajímatel pouze za předpokladu, že jde o opravu předem schválenou pronajímatelem. Vzhledem k tomu, že v daném případě nebyly provedené opravy předem schválené pronajímatelem, nevznikl účastníkovi řízení nárok na jejich úhradu ze strany pronajímatele, a tudíž tak dle názoru účastníka řízení nelze na tento případ aplikovat předmětné ustanovení cenového rozhodnutí.

V námitkách vznesených v průběhu správního řízení pak účastník řízení zcela v rozporu s předchozí argumentací uvedl, že dle jeho názoru Úřad považuje náklady na opravy a údržbu za neoprávněné proto, že účastník řízení tyto opravy provedl na pronajatém majetku bez souhlasu pronajímatele, tj. realizoval úkony na cizím majetku bez vědomí jeho vlastníka. Účastník řízení označil toto tvrzení za nepravdivé a podotknul, že v průběhu kontroly nepožadoval Úřad předložení souhlasu vlastníka s provedením opravy, protože v případě, že by se tak stalo, byl by tento souhlas doložen. Účastník řízení tak uvádí, že tvrzení Úřadu postrádá jakýkoliv důkaz a je proto irelevantní, neboť veškeré opravy byly prováděny se souhlasem a s vědomím vlastníka technologie a navrhuje, aby bylo o tomto souhlasu doplněno dokazování v předmětném správním řízení. K této námitce Úřad uvádí, že sám účastník řízení se v průběhu kontroly vyjádřil tak, že v daném případě nebyly provedené opravy předem schválené pronajímatelem a považuje tak za absurdní namítat, že nepožadoval v průběhu kontroly souhlas pronajímatele, když účastník řízení uvedl, že takový souhlas před provedením oprav udělen nebyl. Lze si jen těžko představit, že by Úřad oprávněně požadoval cokoli, o čem sám účastník řízení uvedl, že to nemá.

K tvrzení účastníka řízení vzneseného v průběhu kontroly, že nebyly náklady na opravy přesahující částku 200 000 Kč pronajímatelem schváleny, a tak nevznikl

účastníkovi řízení nárok na úhradu těchto nákladů ze strany pronajímatele, Úřad uvádí, že je odpovědnost právnických osob založena na principu odpovědnosti objektivní. V této souvislosti je tedy na účastníkovi řízení, aby si počínal jako řádný hospodář. Pokud bylo nutné na zařízení provést opravy nad rámec smluvních povinností sjednaných mezi pronajímatelem a nájemcem, měly být tyto opravy mezi smluvními stranami zkontrolovány, odsouhlaseny a pronajímatelem uhrazeny. V případě, že si účastník řízení souhlas neopatřil a nezbývalo mu nic jiného, než náklady na opravy nad výši smluvně sjednanou uhradit, neměly být tyto náklady zahrnuty do kalkulace ceny tepelné energie, neboť k zahrnutí takových nákladů nebyl účastník řízení ve smyslu cenového rozhodnutí oprávněn.

Pokud jde o rozporné tvrzení účastníka řízení, že dle jeho názoru Úřad považuje náklady na opravy a údržbu za neoprávněné proto, že účastník řízení tyto opravy provedl na pronajatém majetku bez souhlasu pronajímatele, tj. realizoval úkony na cizím majetku bez vědomí jeho vlastníka, a že s tímto tvrzením nesouhlasí, je nutné podotknout, že Úřad označil náklady za neoprávněné zejména proto, že má za prokázané, že je nelze označit za náklad ekonomicky oprávněný ve smyslu výše zmíněné definice obsažené v cenovém rozhodnutí, a to bez ohledu na souhlas či nesouhlas pronajímatele. Za situace, kdy ze smlouvy o nájmu technologie vyplývá, že náklady na údržbu, revize, kontroly, opravy a zkoušky přesahující částku 200 000 Kč hradí podle skutečných nákladů pronajímatel, tedy osoba odlišná od účastníka řízení, zcela jistě nelze takový náklad pokládat za nezbytný, a tudíž ekonomicky oprávněný, a to ani za předpokladu, že by byl souhlas pronajímatele předložen. Skutečnost, že účastník řízení tuto částku navíc vynaložil bez souhlasu pronajímatele, byla uvedena pouze jako obiter dictum. Pokud si však účastník řízení zajistil v průběhu správního řízení dodatečně souhlas pronajímatele s provedením oprav, považuje toto jednání účastníka řízení Úřad pouze za zcela účelové, a podotýká, že v případě souhlasu pronajímatele s těmito opravami, je on sám ze smlouvy povinen náklady na tyto opravy přesahující 200 000 Kč uhradit. V daném případě při zachování této nákladové položky by v podstatě specifikované náklady byly účastníkovi řízení uhrazeny dvakrát – jednou pronajímatelem technologie, který je k tomu povinen na základě smlouvy, a jednou odběrateli, jimž byly tyto náklady vyfakturovány v ceně tepelné energie. Ve světle výše uvedeného tak Úřad nepřistoupil ani k dokazování listinou, a sice souhlasem pronajímatele s provedením předmětných oprav, neboť tento důkaz považoval ve vztahu oprávněnosti nákladů zahrnutých v ceně tepelné energie, za zcela irelevantní a má s ohledem na rozporná vyjádření účastníka řízení důvodné pochybnosti o jeho věrohodnosti.

Závěrem tak Úřad uvádí, že bez ohledu na to, zda byl souhlas pronajímatele udělen či nikoliv, nebyl účastník řízení oprávněn náklady na opravy a údržbu nad rámec svých smluvních povinností, tedy nad částku 200 000 Kč, do ceny tepelné energie zahrnout, neboť by toto mohl učinit pouze v případě, pokud by o takto zahrnutou částku prokazatelně snížil náklad na nájemné uplatněný v ceně tepelné energie, k čemuž však v daném případě nedošlo.

Úřad tak prokázal, že částka ve výši 147 874 Kč uplatněná v kalkulaci ceny tepelné energie za rok 2009 není ekonomicky oprávněným nákladem. Zahrnutím této částky do kalkulace ceny tepelné energie za rok 2009 tak účastník řízení porušil ustanovení bodu (1.1) cenového rozhodnutí, neboť do ceny tepelné energie promítl náklad, který není ekonomicky oprávněným nákladem podle bodu (1.2) cenového rozhodnutí.

Úřad dále považuje za nutné vypořádat se též s námitkou účastníka řízení týkající se procesní otázky při vedení správního řízení. Účastník řízení ve svém vyjádření uvedl, že i přes plnou moc doloženou v rámci kontroly byly dokumenty zaslané účastníkovi řízení

v rámci správního řízení vedeného pod sp. zn. KO-03551/2013-ERU doručeny účastníkovi řízení, namísto právního zástupce účastníka řízení, přičemž se správní řízení týká dodržování cenových předpisů v cenové lokalitě Rumburk v roce 2009. Účastník řízení má tak za to, že tyto dokumenty nebyly doručeny řádně. Dle ust. § 33 správního řádu si účastník řízení může zvolit zmocněnce. Zmocnění k zastoupení se pak prokazuje plnou mocí, kterou lze udělit buď písemně, nebo ústně do protokolu. Odst. 2 téhož ustanovení pak stanoví, že zmocnění může být uděleno buď k určitému úkonu, skupině úkonů nebo pro určitou část řízení, pro celé řízení, nebo též pro neurčitý počet řízení s určitým předmětem, která budou zahájena v určené době nebo bez omezení v budoucnu. V takovém případě však musí být mj. podpis na plné moci úředně ověřen. Úřad uvádí, že účastník řízení doložil v rámci provedené kontroly plnou moc udělenou jím paní [REDAKCE] k tomu, aby zastupovala účastníka řízení ve všech právních věcech, aby vykonávala veškeré úkony s tím související, zejména přijímala doručované písemnosti, podávala návrhy a žádosti, uzavírala smíry a narovnání, uznávala uplatněné nároky, vzdávala se nároků, podávala opravné prostředky, námítky nebo rozklad, vymáhala nároky, plnění nároků přijímala, jejich plnění potvrzovala, to vše i tehdy, když je podle právních předpisů zapotřebí zvláštní plné moci. V plné moci je dále mj. uvedeno, že se uplatní též v rozsahu práv a povinností dle správního řádu. Vzhledem k vymezení plné moci dle věty první „... aby zastupovala účastníka řízení ve všech právních věcech, aby vykonávala veškeré úkony s tím související...“ by bylo možné plnou moc označit za plnou moc generální, která se uplatní pro neurčitý počet řízení do budoucna, ovšem v takovém případě absentuje podstatná náležitost takové plné moci, neboť není úředně ověřená. Úřad ji tak přijal jako plnou moc dle ust. § 33 odst. 2 písm. b) správního řádu, a to jako plnou moc, která se uplatní pro celé řízení. Je však nutno podotknout, že předmětné správní řízení je procesně vedeno zcela nezávisle na kontrole provedené ve smyslu zákona č. 552/1991 Sb., zákon o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů. Úřad je tak toho názoru, že dokumenty doručené účastníkovi řízení v průběhu správního řízení byly doručeny řádně, a považuje tuto námítku za nedůvodnou.

Úřad tak má za prokázané, že byly naplněny formální znaky správního deliktu podle ust. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o cenách. V této souvislosti se nicméně musel zabývat také otázkou naplnění materiální stránky uvedeného deliktu.

VI. 3. Materiální stránka správního deliktu

Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. května 2007 sp. zn. 8 As 17/2007-135 vyplývá, že pro trestnost jednání musí být naplněna i materiální stránka deliktu. Upravují-li zásady soudního trestání situaci, v níž formálně trestný skutek nelze považovat za trestný čin, je-li jeho společenská nebezpečnost nižší než nepatrná, musí obdobná pravidla platit i pro správní delikty. Podstatou správních deliktů je postih za jednání v rozporu s právem. K jeho trestnosti však nepostačuje, že jednání po formální stránce vykazuje znaky skutkové podstaty deliktu, pokud zároveň není jednáním společensky nebezpečným (škodlivým). Jinými slovy, aby mohlo být určité protiprávní jednání kvalifikováno jako správní delikt, musí být kromě formálních znaků deliktního jednání naplněna i materiální stránka deliktu a jednání musí vykazovat určitou míru společenské nebezpečnosti ve vztahu k porušené povinnosti, stanovené zákonem na ochranu odpovídajících hodnot. Na těchto závěrech nemůže ničeho změnit skutečnost, že zákony upravující správní delikty *stricto sensu* materiální stránku deliktu neupravují (na rozdíl od právní úpravy trestných činů a přestupků - srov. ust. § 3 odst. 1 trestního zákona a ust. § 2 odst. 1 zákona o přestupcích). Materiální stránka protiprávního jednání se tak i v případě správních deliktů musí projevit nejen při stanovení výše sankce, ale již při posuzování trestnosti právně závadného jednání. Vždy je

proto třeba zkoumat, jaký zájem společnosti je porušeným ustanovením chráněn, zda byl posuzovaným jednáním porušen, popř. v jaké intenzitě se tak stalo.

V daném případě, kdy účastník řízení při kalkulaci ceny tepelné energie pro rok 2009 v cenové lokalitě „Rumburk – CZT Podhájí“ vykalkuloval cenu tepelné energie o 7 758 085 Kč vyšší, než na základě stanovených podmínek věcného usměrňování cen podle ust. § 6 odst. 1 zákona o cenách vykalkulovat mohl a tuto částku následně neoprávněně vyúčtoval odběratelům, došlo k naplnění materiální stránky trestnosti uvedeného správního deliktu, neboť byl narušen zájem společnosti na ochraně odběratelů.

Úřad se dále zabýval otázkou, zda jsou naplněny podmínky uvedené v ustanovení § 17 odst. 1 zákona o cenách, tedy zda účastník řízení za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil. Správní orgán má za to, že účastník řízení nevynaložil veškeré úsilí, které bylo možné požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil. Pokud by si účastník řízení počínal bděle, nemuselo by k zahrnutí ekonomicky neoprávněných nákladů a nepřiměřeného zisku do předběžné ceny tepelné energie nezbytně dojít. Z podkladů, které měl Úřad k dispozici, tak nevyplývá, že by nastala jakákoliv objektivní zákonem předvídaná situace, která by umožnila liberaci účastníka řízení, co se týče jeho právní odpovědnosti za spáchaný správní delikt podle ust. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o cenách.

Úřad nepochybně prokázal, že se účastník řízení svým jednáním dopustil správního deliktu ve smyslu ust. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o cenách. Z tohoto důvodu přistoupil k uložení pokuty.

VI. 4. Upravená kalkulace ceny tepelné energie za rok 2009

Závěrem Úřad považuje za vhodné, vyjádřit se k návrhu účastníka řízení ohledně upravené kalkulace zaslané Úřadu dne 11. listopadu 2013 společně s vyjádřením k vedenému správnímu řízení. Účastník řízení do této kalkulace zahrnul správně náklady uplatněné v položce „Nájem“ a v položce „Opravy a údržba“. Pokud jde o položku „Zisk“, je nutno konstatovat, že účastník řízení zahrnul do položky „Zisk“ v původní kalkulaci ceny tepelné energie částku 2 983 306 Kč, která byla Úřadem vyhodnocena jako obvyklá, a tudíž ekonomicky oprávněná. Nelze však do kalkulace ceny za rok 2009, která byla odběratelům již vyúčtována, dále takto zasahovat a položku „Zisk“ dodatečně navyšovat. Úřad v rámci cenové kontroly a následného správního řízení zkoumá pouze položky, které vstoupily do ceny tepelné energie, tudíž výše zisku, kterou účastník řízení do kalkulace ceny tepelné energie nezahrnul, nebyla předmětem posuzování. Úřad tak nemůže posoudit přiměřenost zisku, který účastník řízení nezahrnul do ceny tepelné energie, tudíž nemůže ani k uvedené výši zisku přihlídnout v rámci vedeného správního řízení.

Jediným správným postupem tak je vyúčtování nákladů neoprávněně zahrnutých v roce 2009 do ceny tepelné energie ve prospěch odběratelů ve výši ekonomicky neoprávněných nákladů, které účastník řízení zahrnul do ceny tepelné energie v předmětném roce, tedy ve výši 7 758 085 Kč tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozhodnutí.

VII. Uložení pokuty

Za správní delikt podle ust. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o cenách lze uložit podle ust. § 16 odst. 4 písm. b) téhož zákona pokutu ve výši jedno až pětinasobku nepřiměřeného majetkového prospěchu, jde-li vyčíslit, zjištěného za kontrolované období, nejvýše za dobu jeho posledních 3 let, nebo do 1 000 000 Kč, je-li výše nepřiměřeného majetkového prospěch nižší než 1 000 000 Kč.

Dle ust. § 2 odst. 5 zákona o cenách nepřiměřený majetkový prospěch získá prodávající, jestliže prodá zboží za cenu zahrnující neoprávněné náklady nebo nepřiměřený zisk získaný na základě uplatnění vyšší ceny prodeje oproti obvyklé ceně, v případě zneužití výhodnějšího postavení na trhu, vyšší než maximální nebo pevnou úředně stanovenou cenu, nebo vyšší, než by odpovídalo pravidlům cenové regulace. Toto ustanovení dále stanoví, že nepřiměřený majetkový prospěch může získat též kupující, jestliže nakoupí zboží za cenu výrazně nedosahující oprávněných nákladů nebo nižší, než je cena obvyklá, v případě zneužití výhodnějšího postavení na trhu, nižší než minimální nebo pevnou úředně stanovenou cenu.

Ust. § 2 odst. 6 zákona o cenách dále stanoví, že obvyklou cenou pro účely tohoto zákona se rozumí cena shodného nebo z hlediska užití porovnatelného nebo vzájemně zastupitelného zboží volně sjednáváná mezi prodávajícími a kupujícími, kteří jsou na sobě navzájem ekonomicky, kapitálově nebo personálně nezávislí na daném trhu, který není ohrožen účinky omezení hospodářské soutěže. Nelze-li zjistit cenu obvyklou na trhu, určí se cena pro posouzení, zda nedochází ke zneužití výhodnějšího hospodářského postavení, kalkulačním propočtem ekonomicky oprávněných nákladů a přiměřeného zisku.

Úřadem bylo prokázáno, jak je uvedeno výše, že účastník řízení zahrnul do výsledné ceny tepelné energie za rok 2009 ekonomicky neoprávněné náklady v celkové výši 7 758 085 Kč. Tyto ekonomicky neoprávněné náklady je tak ve smyslu výše uvedených ustanovení nutno chápat jako nepřiměřený majetkový prospěch účastníka řízení. V případě protiprávního jednání účastníka řízení tak byl nepřiměřený majetkový prospěch v rámci vedeného správního řízení Úřadem prokazatelně zjištěn ve výši 7 758 085 Kč.

Úřad přihlížel při stanovení výše pokuty ke všem uvedeným skutečnostem zjištěným ve správním řízení zahájeném dne 9. dubna 2013 v předmětné věci. Zejména přihlížel ve smyslu ust. § 17 odst. 2 zákona o cenách k závažnosti správního deliktu, ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. V neposlední řadě správní orgán přihlédl při stanovení výše pokuty též k době trvání a k osobě pachatele.

Charakteristickým znakem tzv. správních deliktů právnických osob a podnikajících fyzických osob je to, že odpovědnost těchto osob je založena porušením právních povinností bez ohledu na zavinění. Jedná se o objektivní odpovědnost, tedy o odpovědnost za výsledek. Je věcí účastníka řízení, aby si při výkonu uvedených prací počínal tak, aby neporušil povinnosti dané příslušnými právními předpisy, v případě protiprávního jednání ze strany účastníka řízení, aby neporušil povinnosti vyplývající ze zákona o cenách.

Vzhledem k výše uvedenému Úřad nejprve posuzoval otázku závažnosti správního deliktu. Neoprávněně navýšená částka účastníkem řízení představuje sumu, kterou byli odběratelé tepelné energie povinni v důsledku protiprávního jednání účastníka řízení při vyúčtování zaplatit. Úřad upozorňuje na skutečnost, že základním smyslem cenové regulace tepelné energie je především ochrana odběratelů tepelné energie, když odvětví

teplárenství je považováno za tzv. odvětví s přirozeným monopolem, neboť v naprosté většině lokalit zásobovaných systémy centrálního zásobování tepelnou energií má dodavatel tepelné energie monopolní postavení bez možnosti změny způsobu vytápění, aniž by taková změna nevyžadovala významné investice na straně odběratelů tepelné energie. Toto jednání je tak nutno považovat za poškození odběratelů tepelné energie.

Úřad posuzoval otázku způsobu spáchání správního deliktu ze strany účastníka řízení. Úřad není přesně schopen určit, zda zahrnutí ekonomicky neoprávněných nákladů do výsledné ceny tepelné energie bylo ze strany účastníka řízení účelovým porušením právní povinnosti či se jednalo o porušení v důsledku nedbalosti způsobené nedůkladnou účetní kontrolou výsledné ceny tepelné energie za rok 2009. Vzhledem ke skutečnosti, že Úřad při posuzování způsobu spáchání správního deliktu nedošel k jednoznačnému a prokazatelnému závěru v této věci, nepřihlížel při výměře výše pokuty Úřad k této skutečnosti ani jako k přitěžující, ani jako k polehčující okolnosti. Úřad dále posuzoval otázku, zda výše uvedené protiprávní jednání bylo způsobeno aktivním konáním nebo opomenutím ze strany účastníka řízení, přičemž dospěl k názoru, že byl tento protiprávní stav nepochybně vyvolán aktivním konáním, a to vyúčtováním ceny tepelné energie odběratelům, která neodpovídá podmínkám věcného usměrňování cen ve smyslu ust. § 6 zákona o cenách. Lze si však jen těžko představit, že by kalkulace ceny tepelné energie byla tvořena jinak (a to např. opomenutím), proto k této skutečnosti správní orgán taktéž nepřihlédl.

Úřad při stanovení výše pokuty přihlédl také k následkům a okolnostem správního deliktu spáchaného účastníkem řízení. Vzhledem ke skutečnosti, že účastník řízení zahrnul do výsledné kalkulace ceny tepelné energie za rok 2009 ekonomicky neoprávněné náklady ve výši 7 758 085 Kč, došlo zcela bez pochyby k poškození odběratelů tepelné energie, neboť v důsledku protiprávního jednání účastníka řízení došlo k neoprávněnému navýšení ceny tepelné energie za rok 2009, a tím vznikla škoda příslušným odběratelům, protože byli povinni tuto neoprávněně navýšenou částku zaplatit po skončení roku 2009 v rámci vyúčtování odběru tepelné energie. Je třeba se tak zabývat skutečností, kolik odběratelů účastník řízení tímto protiprávním jednáním poškodil. Z informací, které účastník řízení předložil, vyplývá, že jednání účastníka řízení v rozporu s platnými právními předpisy mělo negativní dopad na 18 odběratelů tepelné energie a 56 odběrných míst těchto odběratelů, přičemž na každého z odběratelů připadá průměrně úhrada ekonomicky neoprávněných nákladů ve výši 431 005 Kč. Tato skutečnost byla Úřadem při stanovení výše pokuty zohledněna jako přitěžující okolnost.

V neposlední řadě se Úřad zabýval také zjištěnou délkou trvání protiprávního stavu. Vzhledem k výše uvedenému bylo prokázáno, že protiprávní jednání ze strany účastníka řízení bylo dokonáno okamžikem zahrnutí ekonomicky neoprávněných nákladů ve výši 7 758 085 Kč do výsledné kalkulace ceny tepelné energie za rok 2009 a následným předložením k úhradě příslušným odběratelům v rámci vyúčtování ceny tepelné energie za rok 2009. Protiprávní stav tak trvá od zahrnutí výše uvedené částky do ceny tepelné energie až dodnes, neboť účastník řízení své pochybení doposud nenapravit. K odstranění tohoto protiprávního stavu tak uložil Úřad výrokem II. tohoto rozhodnutí opatření k nápravě.

Při stanovení výše pokuty je nutno také zohledňovat opakovanost porušování zákona ze strany účastníka řízení, ať už z pohledu neustálého porušování totožných ustanovení a právních předpisů nebo celkové nedisciplinovanosti při jejich dodržování v celém jejich spektru. Na straně účastníka řízení je tedy třeba uvést, že účastník řízení je již evidován v rámci jednoho správního řízení za porušení ustanovení zákona o cenách ve věcné

působnosti Úřadu. Lze tak říct, že účastník řízení porušil tento právní předpis podruhé, což je zohledněno při stanovení výše pokuty jako polehčující okolnost.

Co se týče osoby pachatele správního deliktu, správní orgán vycházel při stanovení výše pokuty ze závěrů dostupné judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 9/2008-133) vyplývá, že „správní orgán ukládající pokutu za správní delikt je povinen přihlídnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí.“ Při ukládání pokuty za porušení cenových předpisů nejsou podle zákona o cenách kritériem při určení výměru pokuty osobní a majetkové poměry pachatele, nicméně podle výše uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu by měl k těmto poměrům správní orgán přihlídnout, což také Úřad učinil.

V souvislosti s výše uvedeným se tedy Úřad při stanovení výše pokuty zabýval také otázkou majetkových poměrů účastníka řízení. Platí, že správní orgán při zjišťování osobních a majetkových poměrů vychází z údajů doložených samotným účastníkem řízení, případně z těch, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení či které si opatří samostatně bez součinnosti s účastníkem řízení. Zároveň však platí, že nelze-li takto získat přesné informace, je správní orgán oprávněn (nikoliv povinen) stanovit je v nezbytném rozsahu odhadem.

Vzhledem ke skutečnosti, že účastník řízení je právnickou osobou zapsanou v obchodním rejstříku, vycházel Úřad při stanovení výše pokuty z výkazu zisků a ztrát za rok 2010 a 2011, který je účetní jednotka povinna vyhotovovat v souladu se zákonem č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů. Z výkazu zisků a ztrát za rok 2011 vyplývá, že účastník řízení vykázal hospodářský výsledek před zdaněním ve výši 166 000 Kč, přičemž provozní výsledek hospodaření vykázal účastník řízení za rok 2011 ve výši 182 000 Kč. Tržby z licencované činnosti za rok 2011 vykázal účastník řízení ve výši 41 430 000 Kč. V účetním období roku 2012 vykázal účastník řízení hospodářský výsledek před zdaněním ve výši - 283 000 Kč, přičemž provozní výsledek hospodaření vykázal účastník řízení za rok 2012 ve výši - 276 000 Kč, přičemž tržby z licencované činnosti za rok 2012 byly ve výši 38 583 000 Kč. Účastník řízení dále uvedl, že ke dni 31. března 2013 vykazuje tržby z licencované činnosti ve výši 10 897 000 Kč.

Konkrétní forma postihu a jeho výše musí působit natolik silně, aby od podobného jednání odradila i ostatní nositele obdobných povinností, jaké svědčí účastníku řízení, zároveň musí být postih dostatečně znatelný v materiální sféře rušitele, aby v něm byla dostatečně obsažena i jeho represivní funkce, aniž by však byl pro něj likvidačním. To znamená, že uložená pokuta musí být v takové výši, aby byla způsobilá plnit své základní funkce, tedy funkci represivní a preventivní. Toho je schopná jen v případě, že je natolik významná pro daného rušitele (účastníka řízení), že se mu porušení právních povinností v ostatních případech nevyplatí. Pokuta musí tedy mít pro účastníka řízení odstrašující účinek, aby se obával možné sankce a nedocházelo k opětovnému porušení právních povinností z jeho strany.

Likvidační pokuta ve vztahu k podnikajícím osobám je dle judikatury taková, která je způsobilá pachateli sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost, nebo se v důsledku takové pokuty může stát na dlouhou dobu

v podstatě jediným smyslem jeho podnikatelské činnosti splácení této pokuty a zároveň je zde reálné riziko, že se pachatel, případně i jeho rodina (jde-li o podnikající fyzickou osobu) na základě této pokuty dostanou do existenčních potíží. O zjevně nepřiměřenou výši sankce nejde v případě, kdy pokuta byla uložena těsně nad spodní hranicí zákonného rozmezí. Rovněž je nutno přihlédnout k tomu, že majetkové poměry pachatele nejsou jediným kritériem pro stanovení výše pokuty, nicméně sankce by neměla být vzhledem ke svému účelu nepřiměřená.

Účastník řízení porušil již podruhé svou povinnost sjednávat a požadovat ceny tepelné energie, jejichž kalkulovaná výše není v souladu s podmínkami věcného usměrňování cen tepelné energie. Úřad se při výměře výše pokuty zabýval všemi polehčujícími a přitěžujícími okolnostmi. Vzhledem k výše uvedenému, na základě zohlednění všech otázek a okolností daného případu, dále pak s přihlédnutím ke všem polehčujícím i přitěžujícím okolnostem, byla pokuta vyměřena ve výši jednonásobku nepřiměřeného majetkového prospěchu, tedy ve spodní hranici možné zákonné sazby dle ust. § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách.

Výše pokuty ve výši jednonásobku zjištěného nepřiměřeného majetkového prospěchu považuje Úřad za zcela vyhovující účelu správní sankce, tedy jako postačující odradit účastníka řízení do budoucna od porušování právních předpisů a motivovat jej k dodržování cenových předpisů. Zároveň, umožňuje-li zákon uložení jedno až pětinasobku výše nepřiměřeného majetkového prospěchu, pak s ohledem na majetkové poměry účastníka řízení a zároveň na uložení nápravného opatření považuje Úřad pokutu ve výši jednonásobku nepřiměřeného majetkového prospěchu za přiměřenou a nepovažuje ji zejména s ohledem na tržby účastníka řízení z licencované činnosti za likvidační.

Po zvážení všech okolností případu a na základě zjištěného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, byla za správní delikt podle ust. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o cenách stanovena výše sankce tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí, tj. ve výši jednonásobku nepřiměřeného majetkového prospěchu dle ustanovení § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách. Správní orgán považuje stanovenou výši pokuty za zcela přiměřenou míře a významu chráněného společenského zájmu, upraveného zákonem o cenách a též energetickým zákonem, a zároveň ji považuje za odstrašující a může tak plnit jak represivní, tak preventivní funkci. Nadto Úřad poznamenává, že pokuta udělená ve výši tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí, byla uložena v souladu s ust. § 2 odst. 4 správního řádu, tedy ve výši odpovídající rozhodovací praxi Úřadu v obdobných nebo shodných případech.

Ve správním řízení je účastníku řízení výrokem II. tohoto rozhodnutí uloženo opatření k nápravě spočívající v povinnosti účastníka řízení ve lhůtě 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí vystavit odběratelům tepelné energie v cenové lokalitě „Rumburk – CZT Podhájí“ opravné vyúčtování výsledné ceny tepelné energie za rok 2009 spolu s příslušnou sazbou daně z přidané hodnoty tak, aby výsledné ceny tepelné energie nezahrnovaly neoprávněné náklady uvedené ve výroku I. tohoto rozhodnutí. Dále je výrokem III. tohoto rozhodnutí ukládána úhrnná pokuta ve výši 7 758 085 Kč, a to za správní delikt podle zákona o cenách. Souběžně je výrokem IV. ukládána povinnost úhrady nákladů řízení, neboť správní orgán je podle ust. § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb. povinen účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti, uložit náhradu nákladů řízení paušální částkou. Podle ust. § 6 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 520/2005 Sb. činí paušální částka 1 000 Kč.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat rozklad v souladu s ust. § 152 správního řádu k předsedkyni Úřadu do 15 dnů od jeho doručení, a to jeho podáním Úřadu. Lhůta pro podání rozkladu se počítá ode dne následujícího po doručení rozhodnutí, nejpozději však po uplynutí desátého dne ode dne, kdy bylo nedoručené a uložené rozhodnutí připraveno k vyzvednutí.

-Otisk úředního razítka-

Mgr. Eva Dlouhá, v. r.
oprávněná úřední osoba
sekce kontroly